

svět katolickými očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XIV., číslo 21

12. 11. 2017 / neprodejné

Z OBSAHU	Slavnost Všech svatých je rodinná slavnost. Promluva papeže Františka	04
	Mučedníci nacismu: Blahoslavený Marcel Callo a Henri Marranes	05
	Fatima: Zjevení v Tuy	06
	Ratzingerova revoluce	08

TRADICE OTCŮ

Ze starokřesťanské homilie z 2. století

I my bychom se měli zařadit mezi ty, kdo vzdávají díky, mezi ty, kdo sloužili Bohu, a ne mezi bezbožníky podléhající soudu. A i když jsem sám skrz naskrz hříšník a stále ještě neutíkám před pokušením, nýbrž dosud žiji uprostřed nástrojů ďáblůvých, snažím se jít za spravedlností, abych se jí v bázni před budoucím soudem dokázal aspoň přiblížit.

A tak, bratři a sestry, když jste vyslechli Boha pravdy, obracím se na vás s výzvou: přidržte se toho, co je psáno, abyste došli spásy jak vy, tak ten, který u vás káže. A za odměnu od vás žádám, abyste z celého srdce činili pokání, neboť to vám dá spásu a život. Jestliže si tak budeme počínat, vytyčíme cíl všem mladším, kteří chtějí usilovat o zbožnost a Boží přízeň. (...)

Nuže číňme spravedlnost, abychom nakonec byli spaseni. Blahoslavení, kdo poslouchají tyto příkazy; i když se jim krátký čas na tomto světě povede zle, budou pak sklízet nesmrtelný plod vzkříšení. Ať se tedy zbožný nermoutí, má-li v těchto časech soužení; čeká ho onen blažený čas, kdy vstane z mrtvých a spolu s otci se bude radovat ve věku bez zármutku.

A nedejme se znepokojit ani tím, že vidíme, jak nespravedliví žijí v bohatství a Boží služebníci strádají. Musíme přece věřit, bratři a sestry; podstupujeme zápas živého Boha, zápolíme v tomto životě, abychom v tom budoucím dostali věnec vítězství. (...)

Jedinému Bohu neviditelnému, Otci pravdy, tomu, jenž nám poslal Spasitele a Vůdce k neporušitelnosti a skrze něho nám také zjevil pravdu a nebeský život, tomu buď sláva na věky věků. Amen.

Foto: Flickr, University of Essex (CC BY 2.0)

Lidská práva bez přívlastku

O lidských právech dnes slyšíme velmi často. Otázka jejich obsahu a závaznosti zůstává při tom obvykle stranou, jako by se jednalo o samozřejmost. Pro katolického křesťana však ani obsah ani závaznost samozřejmé nejsou. Samozřejmost by z nich ráda udělala podle osvědčených receptů spíše jejich masivní propaganda. Bude tedy užitečné se nad touto otázkou trochu zamyslet.

Předně, co jsou vlastně lidská práva? V pojetí naší, katolicky orientované filosofie jsou to nepsané mravní zákony, podle nichž je každý povinen respektovat určité požadavky vyplývající z přirozené povahy člověka. Každý člověk má díky své přirozenosti právo na život, právo předávat dar života v rodinném společenství jiným, právo na místo v spravedlivé lidské společnosti a právo hledat svobodně pravdu (především tedy hledat Boha). Protože tato práva vyplývají ze

samotné lidské přirozenosti, jsou platná nadčasově, tj. vždy a všude, a nejsou tedy výsledkem historického vývoje nějakého privilegovaného civilizačního okruhu (jenž by pak byl povolán poučovat o nich jiné). Tato práva, jichž není, a ani (v důsledku jejich univerzálnosti) nemůže být velký počet, jsou pro všechny lidi všech dob a míst závazná. K jejich respektování lidi zavazuje sám Bůh, jenž je tvůrcem lidské přirozenosti, a tedy i garantem nároků, jež z přirozenosti člověka plynou. Takto pojatá lidská práva nazýváme „*přirozenými*“ právy člověka“.

Nauka o přirozených právech člověka není však jediné jejich pojetí, jež je dnes rozšířeno. Pro druhé pojetí je charakteristické, že jeho stoupenci nemluví o „*přirozených*“ lidských právech, nýbrž pouze o „*lidských*“ právech“. Za touto zdánlivě bezvýznamnou změnou názvu

Dokončení na str. 3

Romano Guardini. Foto: <http://www.crisismagazine.com>

V Mnichově zahájí proces blahorečení teologa Guardiniho a novináře Gerlicha

V sobotu 16. prosince bude v Mnichově zahájena diecézní fáze procesu blahorečení teologa Romana Guardiniho a historika a novináře Fritze Michaela Gerlicha.

„Církevní otec 20. století.“ Tak pojmenovala Romana Guardiniho autorka jeho životopisu Hanna Barbara Gerlová. Německý teolog s italskými kořeny ovlivnil Druhý vatikánský koncil, myšlení papeže Benedikta XVI. i jeho nástupce Františka. Narodil se roku 1885 v italské Veroně. Na kněze byl vysvěcen roku 1910 a o pět let později získal doktorát z teologie. Vyučoval filosofii náboženství v Berlíně, Tübingenu a Mnichově. Zdravotní problémy mu v roce 1962 znemožnily nadále vyučovat a účastnit se Druhého vatikánského koncilu. Jeho myšlenky liturgické obnovy byly však výrazným zdrojem inspirace, především kniha *Duch liturgie*. Zemřel 1. října 1968.

Fritz Michael Gerlich (1883–1934) byl historikem a novinářem. Ve 20. letech působil jako šéfredaktor deníku *Münchener Neuesten Nachrichten*, předchůdce současných *Süddeutschen Zeitung*. Jako vydavatel vystupoval proti nacismu a stal se jedním z nejostřejších Hitlerových kritiků. Po seznámení s mystičkou Terezií Neumannovou konvertoval ke katolicismu a svůj odpor vůči nacismu začal stavět na sociálním učení Církve. Kvůli svým postojům byl roku 1933 uvězněn, následně převezen do koncentračního tábora Dachau, kde byl zavražděn.

Církev.cz

Britští biskupové k výročí zákona o interrupcích

Jen málokdo by si před padesáti lety uměl představit, že množství potratů ve Velké Británii dosáhne v roce 2015 téměř dvou set tisíc. Připomínají to biskupové Anglie, Walesu a Skotska v deklaraci u příležitosti 50. výročí schválení zákona o interrupci.

Pastýři britských katolíků poukazují také na to, že platný zákon, povolující potrat postiženého dítěte až do chvíle narození, je „v příkrém protikladu k ochraně a účtě, jaká se prokazuje postiženým po narození“. Navrhují proto širší diskusi nad větší ochranou postižených dětí ještě v mateřském lůně. Upozorňují rovněž na úpadek „respektu k těm, kdo uplatňují výhradu svědomí v kontextu interrupce“. Měla by se proto otevřít také debata nad nedotknutelností lidského svědomí, doporučují katoličtí biskupové Velké Británie. Zároveň vybízejí k širší pomoci pro těhotné ženy a vyjadřují vděčnost těm, kdo se zasazují za ochranu lidského života, zdůrazňují jeho nezcizitelnost a chápou „rolí sexuálních vztahů jako výrazu manželské lásky“.

RaVat

Kardinál Sarah přednášel pro kongres hnutí „Europa Christi“

Hlavní město Polska se stalo po Čenstochové a Lodži posledním městem, které hostilo Mezinárodní kongres hnutí „Europa Christi“. Na jeho zasedání v polském Senátu vystoupil Robert kardinál Sarah s přednáškou na téma současných forem kolonialismu. Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti poznamenal, že Asie a Afrika se opět stávají koloniemi podřízenými Západu. A to v novém smyslu – západní civilizace se v nich snaží vybudovat svět založený na konzumu a závislý na nejnovějších technických vymoženostech. „Vybízím všechny křesťany, všechny muže a ženy dobré vůle i politiky k tomu, aby zachránili tradiční model rodiny. Je třeba jej hájit, aby nezanikl, aby se mu naopak dostalo podpory a aby mohl nadále trvat, protože slouží lidskosti a slouží našim společnostem,“ řekl kardinál Sarah.

Hnutí „Europa Christi“ povstalo jako reakce na tendence rozkládající ideu společné Evropy. Chce západní Evropě připomínat, že druhým jménem Evropy je „Europa Christi“. Členové hnutí se modlí mimo jiné za rychlou beatifikaci zakladatelů Evropské unie, kteří ji koncipovali na základě křesťanské kultury. „Bez návratu k pramenům této identity nelze mluvit o reformě Evropské unie. Je třeba mít na vědomí, že pojmem evropské identity je kultura rozvíjená Církví po dva tisíce let, na níž se podíleli velcí křesťané a světcí. Tato kultura neustále rozzíná všechno, co je velké, tvůrčí a co slouží člověku na zemi. Abychom obnovili křesťanskou identitu Evropy, je zapotřebí probouzet jiskry, které dosáhnou do všech jejích konců,“ stojí v programovém prohlášení hnutí.

RaVat

Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

SLOVO KNĚZE

Kardinál Sarah: Pocta gregoriánskému chorálu

Gregoriánský chorál je nejkrásnější a nejčistší pokladnicí liturgických textů, v nichž se zrcadlí věčná Boží krása a hlásají Boží pravdy – napsal Robert kardinál Sarah v poselství u příležitosti 50. výročí mezinárodního Sdružení svatého Benedikta, patrona Evropy, v italském benediktinském opatství Praglia. Prefekt vatikánské Kongregace pro bohoslužbu a svátosti poukazuje na roli latiny a gregoriánského zpěvu v oživování křesťanských kořenů Starého kontinentu. Odvolává se při tom na učení Druhého vatikánského koncilu, který v konstituci o liturgii *Sacrosanctum concilium* označuje gregoriánský chorál za vlastní zpěv římské liturgie, a přičítá mu proto první místo mezi jinými druhy zpěvu.

S odkazem na Benedikta XVI. kardinál Sarah dále připomíná, že liturgická modlitba je podílem na nebeské liturgii. Proto se na ni vztahují nejvyšší kritéria: máme se modlit a zpívat tak, abychom se připojovali k hudbě nejvyšších duchů, kteří byli považováni za tvůrce kosmické harmonie, hudby sfér (srov. Benedikt XVI., Promluva v Collège des Bernardins v Paříži, 12. září 2008). Prefekt vatikánské kongregace poznamenává, že v gregoriánském chorálu dochází ke sjednocení a vzájemné výměně mezi duchovními a smyslovými skutečnostmi, mezi viditelným a neviditelným. Díky tomu je cestou ke křesťanskému „vytržení“, k extázi, k níž však vždy dochází v přítomnosti Kříže.

RaVat

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

Dokončení ze str. 1

se ve skutečnosti skrývají důležité věci. Lidská práva v tomto druhém pojetí již totiž nejsou založena na lidské přirozenosti a na vůli jejího tvůrce, Boha. A co tedy v tom případě vymezuje jejich obsah a garantuje jejich platnost? Na to propagátoři takto pojatých lidských práv buď odpovědět neumějí, anebo se utíkají k principu „dějinnosti“. Co se tím míní? Podle principu dějinnosti veškeré v kosmu probíhající změny směřují prý ve svém úhrnu k čemu stálo vyššímu. Ve společenské oblasti dosahují prý vrcholu v liberálně demokratické společnosti, v níž teprve platí ona „lidská práva bez přívlastku“. Toto dějinné schéma je odvozeno z Hegelovy filosofie a příslušníkům starší generace připadne jaksí povědomé: ano, jedná se skutečně o nepodstatně upravenou verzi známého „diamatu“. Pro takto pojatá lidská práva je charakteristické, že neplatí vždy a všude, nýbrž teprve ve vrcholné fázi vývoje západní společnosti. Tato společnost již prý více méně dosáhla ideálu „svobody“, kterou je prý třeba chápat jako právo člověka konat, co se mu zlíbí, jen když to prý neomezuje svobodu druhého. Tu, jak se má za to, neohrožují různé věci, např. nepřirozené pohlavní praktiky. I ty se tedy stávají předmětem lidských práv. Závazná jsou lidská práva v tomto pojetí prostě proto, že k nim vývoj směřující od nižšího k vyššímu (od nesvobody ke svobodě) dospěl. Protože ovšem dějinný vývoj neprobíhá všude rovnoměrně, dospělo se prozatím k vědomí lidských práv jen v oblasti evropsko-americké civilizace. Ta je nyní na základě tohoto dějinami pověřena šířením „lidských práv bez přívlastku“, tj. one výše charakterizované „svobody“, do celého světa. Je pravda, že zdaleka ne všichni stoupenci lidských práv bez přívlastku mají za to, že je při tom dovoleno sáhnout i k tzv. humanitárnímu bombardování.

O důsledcích tohoto „druhého“ pojetí lidských práv (často dobrých, ale bohužel nejednou i zlých) by bylo možno dlouze uvažovat. To však přenechávám již soudnému čtenáři. Jedno však považuji za jisté, že totiž katolický křesťan snadno rozezná, s kterým z obou výše uvedených pojetí se má ztotožnit a které brát na vědomí jen opatrně a s výhradami.

Prof. Stanislav Sousedík, katolický filosof

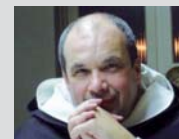
Bůh odhaluje své nitro. Zde v tajemství Nejsvětější Trojice je Duch Svátý – zosobněná láska Otce a Syna – Darem, Jednotou či Přebýváním Otce v Synovi a Syna v Otcí.

Bůh nám též zjevuje své působení vzhledem ke stvoření, vzhledem k nám. Jde o společné poslání Božských Osob – Syna a Ducha Svatého, které vrcholí tajemným Vtělením a pak celým životem Ježíše Krista. Jen díky tomuto poslání Syna a Ducha Svatého může být člověk, který uvěří v Krista a otevře se Boží milosti, ospravedlněn a znovuzrozen ve křtu. Křesťané jsou skrze víru, křest, biřmování a Eucharistii pozdvízeni k účasti na věčném životě a lásce Nejsvětější Trojice. Svátý Irenej to krásně vyjadřuje slovy: *Křest nám uděluje milost nového zrození v Bohu Otcí skrze jeho Syna v Duchu Svatém. Vždyť ti, kteří mají Božího Ducha, jsou vedeni ke Slovu, to je k Synu; ale Syn je představuje Otcí a Otec jim uděluje neporušitelnost. Proto bez Ducha není možné vidět Božího Syna, a bez Syna se nikdo nemůže přiblížit k Otcí, protože poznání Otce, to je Syn a k poznání Božího Syna se dochází skrze Ducha Svatého.*

Spasitelné poslání Ježíše Krista a Ducha Svatého se naplňuje v Církvi. Pán říká učedníkům: *Jako Otec posílá mne, tak i já posílám vás* (Jan 20,21). Tak pokračuje dílo vykoupění a záchran, když křesťané, údy těla Kristova ožívání jeho Duchem, konají to, k čemu Ježíš vybízí v misijních příkazech na konci evangelia a v čem je nám zároveň největším a nedostižným vzorem.

V katechismu (KKC 738) čteme, že toto misijní poslání Církve není přidáno k poslání Krista a Ducha Svatého (jako něco dalšího, nebo dokonce jiného), ale je jeho svátostí (viditelným znamením): Církev je celým svým bytím a ve všech svých údech posílána hlásat a dosvědčovat, zpřítomňovat a šířit tajemství společenství Nejsvětější Trojice. Církev je „povoláním“ všech lidí ke spáse.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

SLAVNOST VŠECH SVATÝCH JE RODINNÁ SLAVNOST

Promluva papeže Františka před Angelus o slavnosti Všech svatých

Foto: Albert Sova

Drazí bratři a sestry, dobrý den!
Slavnost Všech svatých je „naše“ slavnost, ale ne proto, že jsme bezvadní, nýbrž proto, že se nás dotkla Boží svatost. Svatí nejsou dokonalí vzorníci, nýbrž lidé prostoupení Bohem. Můžeme je přirovnat ke chrámovým vitrážím, které dovnitř vpouštějí světlo v různých barevných odstínech. Svatí jsou naši bratři a sestry, kteří přijali Boží světlo do svého srdce a předali je světu, každý ve svém vlastním „odstínu“. Všichni však byli transparentní, zápasili za odnětí skvrn a temnot hříchu a nechávali tak proudit laskavé Boží světlo. A to je účel života – i našeho života – totiž nechávat proudit Boží světlo.

Ingredience šťastného života

Ježíš se v dnešním evangeliu obrací ke svým, k nám všem a říká nám „blahoslavení“ (Mt 5,3). To je slovo, kterým začíná svoje kázání, jímž je evangelium, tedy zvěst, která je dobrá, protože je cestou k blaženosti. Kdo je s Ježíšem, je bla-

hoslavený, blažený, šťastný. Štěstí nespočívá v tom, že mám nějaký majetek nebo jsem „někým“, nikoli. Pravým štěstím je být s Pánem a žít z lásky. Věříte tomu?

Svatí jsou naši bratři a sestry, kteří přijali Boží světlo do svého srdce a předali je světu, každý ve svém vlastním „odstínu“.

Ingrediencemi šťastného života jsou tedy blahoslavenství. Blažení jsou ti obyčejní a skromní, kteří dělají místo Bohu, umějí plakat nad druhými i nad svými pochybeními, zachovávají umírněnost, zápasí o spravedlnost, jsou milosrdní ke všem, střeží čistotu srdce, vždycky jsou tvůrci pokoje a stále se radují, nechovají nenávist a když trpí, odpovídají na zlo dobrem. Toto jsou blahoslavenství. Nevyžadují křiklavá gesta, nejsou určena

pro nadlidi, ale těm, kdo prožívají každodenní zkoušky a námahy, nám.

Skrytá svatost

Takoví jsou svatí: jako všichni dýchají ovzduší znečištěné zlem, které je ve světě, ale cestou neztrácejí z obzoru Ježíšův obrys tvořený blahoslavenstvími, která představují jakousi mapu křesťanského života. Dnešek je rodinnou slavností mnoha prostých a skrytých lidí, kteří vskutku pomáhají Bohu, aby svět šel kupředu. A takových je dnes mnoho! Je jich mnoho. Děkujeme těmto neznámým bratrům a sestrám, kteří pomáhají Bohu nést svět kupředu a žijí mezi námi.

Být bohatý před Bohem

Předně jsou to, jak praví první blahoslavenství, „chudí v duchu“ (Mt 5,3). Co to znamená? Že nežijí pro úspěch, moc a peníze; vědí, že kdo si hromadí poklady pro sebe, nebude nikdy bohatý před Bohem (srov. Lk 12,21). Věří však, že Pán je životní poklad a láska k bližnímu jediným pravým zdrojem zisku. Někdy nejsme spokojeni, protože se nám něčeho nedostává, anebo jsme ustaraní, nejsme-li zohledňováni tak, jak bychom si přáli. Pamatujme, že naše blaženost není tady, nýbrž v Pánu a v lásce. Jedině s ním a pouze prokazováním lásky se žije šťastně. Chtěl bych skončit citací dalšího blahoslavenství, které se nenachází v evangeliu, nýbrž v závěru Bible a mluví o sklonku života: „Blažení, kdo umírají ve spojení s Pánem“ (Zj 14,3). Zítřka budeme provázet modlitbou svoje zesnulé, aby se navždy radovali s Pánem. S vděčností si připomeneme svoje drahé a budeme se za ně modlit.

Matka Boží, Královna všech svatých a Nebeská brána, ať se za nás přimlouvá na naši cestě ke svatosti i za naše drahé, kteří nás již předešli do nebeské vlasti.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

MUČEDNÍCI NACISMU

Blahoslavený Marcel Callo a Henri Marrantes

Již jsme psali, že katolíci ve Francii na rozdíl od okupovaného Polska nebo Německa nebyli perzekvováni za náboženskou aktivitu, ale za odboj a nesouhlas s hitlerovským režimem. To se však netýkalo těch katolíků, kteří byli totálně nasazeni na nucené práce v říši. Tam tekla i mučednická krev. Nejmarkantnějšími jsou osudy dvou mladých dělníků. Jmenovali se Marcel Callo a Henri Marrantes.

Blahoslavený Marcel Callo

Narodil se roku 1921 v Rennes v početné a zbožné dělnické rodině. Jeho bratr Jean, jeden z jeho osmi sourozenců, se stal knězem. Dělnictvo se v té době nevyznačovalo žádnou láskou ke katolické církvi, spíš naopak. Podléhalo vlivům marxismu a komunistické propagandy, proto se rodina Callových musela ve svém prostředí potýkat s nepochopením a pohrdáním.

Mladý Marcel už v osmi letech vynikal horlivou ministrantskou službou a aktivitou v katolickém skautingu. Když se ho matka ptala, jestli by nechtěl následovat bratra Jeana a jít do semináře, odpověděl: „Já necítím povolání ke svátostnému, ale k jinému kněžství: k apoštolátu ve světě.“

Po vchození základní školy se vyučil typografem a mechanikem pro tiskářské stroje. S velkou horlivostí se zapojil do hnutí JOC, které založil belgický kněz a pozdější kardinál Joseph Cardijn se záměrem sdružovat na katolických principech dělnickou mládež, probouzet v ní lásku k Ježíši Kristu a jeho Církvi, seznamovat ji se sociální naukou Církve v duchu encyklik *Rerum novarum* Lva XIII. z roku 1891 a *Quadragesimo anno* Pia XI. z roku 1931 a vytvářet také na způsob odborových organizací kolektivní obranu proti těm zaměstnavatelům, již odmítají respektovat práva dělníků na spravedlivou mzdu. Po obsazení Francie Němci roku 1940 byl JOC zakázán, Marcel se však nadále účastnil jeho ilegálních aktivit.

Roku 1943 ho německá správa (Rennes leželo na okupovaném území, nikoli na teritoriu prohitlerovské tzv. svobodné Francie v čele s maršálem Pétainem) „to-

tálně nasadila“ na práci v říši, konkrétně v Durynsku, kde byl spolu s jinými ubytován v jednom lesním táboře. Doma zanechal kromě rodiny i snoubenku, s níž chtěl po návratu uzavřít manželství. V Durynsku pracovalo hodně Francouzů, mezi nimi též řada praktikujících katolíků. Callo je shromažďoval podle

Blahoslavený Marcel Callo
Foto: <https://www.ouest-france.fr>

spirituality JOC k soukromým modlitbám a k duchovním rozhovorům, chodili mezi ně i někteří kněží. Tuto jeho činnost mu schválil osobním dopisem samotný pařížský arcibiskup kardinál Suhard. Podařilo se mu soustředit kolem sebe padesát mladých lidí.

V neděli chodili všichni na mši svatou, i když úřady cizincům pracujícím v říši účast na bohoslužbách striktně

zakazovaly. To se stalo Callovi a jeho padesáti druhům osudným. Nejprve byl zatčen Marcel Callo, oficiální zdůvodnění vazby znělo, že prý je „příliš katolický“. Potom došlo postupně i na jeho další přátele, kteří s ním chodili do kostela a scházeli se ke společným modlitbám.

Callo i další zatčení byli ve věznicích gestapa krutě mučeni, vyšetřovatelé chtěli od nich „doznání“, že pod rouškou náboženství plánovali sabotážní činnost proti říši. Poté je bez soudu odvezli do různých koncentračních táborů. Callo se dostal do lágru ve Flossenburgu a poté v Mauthausenu, kde musel těžce pracovat šestnáct hodin denně. V březnu 1945 zemřel po vysilující dřině a surovém bití ve věku pouhých 24 let. Jeden spoluvězeň, francouzský důstojník Thibodaux, ho našel mrtvého na prýčce a po válce vydal toto veřejné svědectví: „Pohled zesnulého prozrazoval hluboké přesvědčení, že našel své štěstí. Byl to pohled světce.“ Papež svatý Jan Pavel II. jej 4. října 1987 zařadil mezi blahoslavené.

Henri Marrantes

Oddaným přítelem Marcela Calla byl Henri Marrantes, narozený roku 1923 v severní Francii rovněž ve zbožné rodině prostých lidí. Byl nejprve učněm a poté dělníkem v továrně a stejně jako Callo se angažoval ve skautingu a v JOC. Do Německa přišel na nucené práce roku 1942 jako devatenáctiletý.

O rok později navázal kontakty s Callem, s nímž se již předtím znal z JOC. Oba mladí mužové se rychle spřátelili a společně vyvíjeli aktivitu pro duchovní povzbuzení mladých totálně nasazených Francouzů.

Henri Marranes
Foto: <http://blog.forum-deutscher-katholiken.de>

Gestapáci jej zatkli a při výslechu několikrát zmlátili do krve. Chtěli z něj dostat výpověď, že on a Callo udržovali kontakty s francouzskými odbojovými organizacemi. Marně, Marranes nic neřekl. Odeslali ho proto bez soudu do koncentráku ve Flossenburgu.

Tam po vysilující šestnáctihodinové práci v zimě na počátku roku 1945 nastydl a onemocněl zánětem močových cest. V důsledku toho v noci neudržel moč a ušpinil slavník na pryčně. Kápem, čili velitelem světnice, byl ruský komunista, který zuřivě nenáviděl pravoslavné a katolické křesťany. Použil proto tento „kázeňský přestupek“ jako záminku k surovému bití. Ubohého Marranese umlátíl k smrti. Stalo se to někdy v lednu 1945, přesnější datum není známo.

Blahoslavený Marcel Callo a jeho druhové jsou zářivým vzorem pro katolické laiky, jak mají prožívat svoji víru. Ta formovala celý jejich život, pro věrnost Kristu se nezalekli ani koncentračního tábora a jeho důsledků včetně smrti.

PhDr. Radomír Malý

*PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista*

Použité zdroje:

Werner Eduard: „Marcel Callo und Gefährten“, *Fels* 1/2012
www.catholic.org/saints/saint.php?saint_id=7408

FATIMA: ZJEVENÍ V TUY

Při svém zjevení v červenci 1917 Panna Maria slíbila, že bude žádat nejenom o smírné přijímání o prvních sobotách, ale také o zasvěcení Ruska svému Neposkrvněnému Srdci. Minule jsme viděli, jak splnila svůj první slib při svém zjevení v Pontevedra v roce 1925. Dnes se zastavíme u toho, jak dodržela svůj druhý slib při zjevení ve španělském městě Tuy v červnu 1929.

Bůh žádá zasvěcení Ruska

Lucie dokončila svůj postulát v klášteře sester svaté Doroty v Tuy, kam se přesunula z Pontevedry v červenci 1926. V Tuy také 2. října téhož roku zahájila noviciát, 3. října 1928 složila své časné řeholní sliby a 3. října 1934 sliby věčné.

A právě v mezidobí mezi sliby časnými a věčnými – přesně v noci z 13. na 14. června 1929 – se jí v kapli kláštera dostalo zjevení týkající se zasvěcení Ruska Mariinu Neposkrvněnému Srdci. Sama Lucie ho popisuje těmito slovy: „Vyprosila jsem si a získala svolení od svých představených a zpovědníka vykonávat od jedenácti do půlnoci každý týden ze čtvrtka na pátek svatou hodinku. Když jsem byla jednou v noci sama, poklekla jsem uprostřed kaple blízko oltářní mřížky, abych se pokorně modlila modlitbu

anděla. Cítila jsem únavu, a proto jsem vstala a se vztaženými rukama jsem pokračovala v modlitbě. Svítalo pouze věčné světlo. Náhle byla celá kaple osvětlena nadpřirozeným světlem a nad oltářem se objevil světelný kříž, který dosahoval až do stropu; v jasnějším světle horní části kříže bylo vidět tvář muže a jeho tělo až po pás, na jeho hrudi byla holubice, také ze světla, a na kříž bylo přibito tělo jiného muže. Pod jeho pasem jsem viděla kalich s velkou hostií vznášející se ve vzduchu; z tváře ukřižovaného Ježíše a z rány na jeho hrudi na ni kapala krev. Tyto kapky stékaly po hostii a padaly do kalicha. Pod pravým ramenem kříže stála Panna Maria a v ruce držela své Neposkrvněné Srdce. (...) Zpod levého ramene kříže vycházela velká písmena, jako kdyby na oltář stékala křišťálově čistá

voda, a tvořila slova: „milost a milosrdenství. Pochopila jsem, že to bylo tajemství Nejsvětější Trojice (...). Panna Maria mi potom řekla: „Přichází okamžik, kdy Bůh žádá Svatého otce, aby v jednotě se všemi biskupy světa vykonal zasvěcení Ruska mému Neposkrvněnému Srdci. Slibuje, že je tímto zachráni. Je tak mnoho duší, jež Boží spravedlnost zavrhuje za hříchy spáchané proti mně. Proto jsem přišla, abych žádala smír. Přinášej oběti na tento úmysl a modli se!“

Zjevení v Rianjo

Jak mohla prostá řeholní sestra předat toto poselství samotnému papeži? V tomto nelehkém úkolu jí pomohl její tehdejší zpovědník, jezuita José Bernardo Gonçalves: nejenže uvědomil o nebeské výzvě Josého Alveze Correiu da Silva, bisku-

pa v Leiríe, ale především se mu zřejmě podařilo, že se dostala do rukou papeže Pia XI. Ten však odmítl uposlechnout.

V srpnu 1931 byla Lucie poslána svými představenými do přímořského městečka Rianjo nedaleko Pontevedry. Nebyla na tom zdravotně nejlépe a potřebovala si odpočinout. Bydlela v domě přátel a chodila se modlit do tamější kaple Panny Marie. V ní se jí dostalo vnitřního sdělení. Náš Pán si jí v souvislosti s negativním postojem Pia XI. stěžoval: „Nevyhověli mé žádosti! (...) Jako francouzský král toho budou litovat, ale to už bude pozdě. Rusko rozšíří mezitím své omyly po světě, vyvolá války a pronásledování Církve. Svatý otec bude muset hodně trpět.“ Jak je patrné, Kristus Pán zde ukazuje na analogii mezi nevyslyšením prosb Nejsvětějšího Srdce Ježíšova francouzským králem Ludvíkem XIV. na konci 17. století, jež mělo za následek tzv. Velkou francouzskou revoluci, a nevyhovění prosbám o zasvěcení Ruska Mariinu Srdci, které způsobilo rozšíření komunismu.

Neposkrvněné Srdce musí spasit Rusko

Sestra Lucie však neustávala ve svých snahách o to, aby došlo k zasvěcení Ruska. Ve svém dopise otci Gonçalvesovi z 18. května 1936 píše o tom, že se ptala Pána, proč neobráčí Rusko bez toho, že by papež učinil zasvěcení. A Pán jí odpověděl: „Protože chci, aby celá má Církev uznala toto zasvěcení jako triumf Mariina Neposkrvněného Srdce, aby se následně rozšířila jeho úcta a aby se po boku pobožnosti k mému božskému Srdci dostalo místo pobožnosti k tomuto Neposkrvněnému Srdci.“ „Ale, můj Bože, Svatý otec mi neuvěří, když ty sám jím zvláštním osvícením nepohneš!“ Na to Pán řekl: „Svatý otec! Modli se, modli se velmi za Svatého otce! On to učiní, ale bude již pozdě. A přesto Mariino Neposkrvněné Srdce musí spasit Rusko. Je mu svěřeno.“

Snahy sestry Lucie o zasvěcení a odpovědi na ně

V březnu 1937 biskup da Silva konečně napsal o výzvě k zasvěcení Ruska papeži Pioví XI. Avšak i v tomto případě papež neuposlechl. Dne 25. ledna 1938 se objevila na obloze neobyklá záře, která podle

Foto: <http://www.fatimamovement.com>

prorockých slov Panny Marie z 13. července 1917 ohlásila blížící se druhou světovou válku. Ta skutečně vypukla v září 1939. Uprostřed války se sestra Lucie obrátila s novou výzvou na papeže Pia XII. Poprvé došlo k jejímu vyslyšení, byť nedokonalému. V roce 1942 Pius XII. dvakrát zasvětil svět a skrytě Rusko Neposkrvněnému Srdci. I když zde chybělo zapojení biskupů celého světa, nebe alespoň jistým způsobem odpovědělo: došlo ke zvratu ve válce a nacisté začali prohrávat.

Po druhé světové válce, kdy Rusko podle Mariina proroctví rozšířilo své bludy po světě, sestra Lucie pokračovala ve svém úsilí, na něž se jí ze strany papežů dostávalo někdy odpovědi. Jejich zasvěcení však nesplňovala všechny podmínky. Vše se určitým způsobem dovršilo dne 25. března 1984 na náměstí svatého Petra v Římě, kde před sochou Panny

Marie z Fatimy svatý Jan Pavel II. ve spojení s celosvětovým episkopátem zasvětil svět a zavinitě Rusko Neposkrvněnému Srdci. Sestra Lucie se v několika dopisech z roku 1989 vyjádřila, že toto zasvěcení bylo nebem přijato.¹

P. Štěpán Maria Filip OP

P. Lect. PhDr. Štěpán Maria Filip OP, Th.D., vyučující na CMTF UP v Olomouci a na Angéliku v Římě

¹ Nechybějí však hlasy, že by bylo lépe, kdyby papež spolu se všemi biskupy zasvětil výslovně Rusko – a jen Rusko – Neposkrvněnému Srdci. Tak k tomu např. vybízí kardinál Raymond L. Burke (viz: <https://www.lifesitenews.com/news/breaking-cardinal-burke-calls-for-consecration-of-russia-to-immaculate-heart>; český překlad na <https://rcmonitor.cz>).

RATZINGEROVA REVOLUCE

Odkaz jednoho z největších teologů dneška

Joseph Ratzinger – Benedikt XVI. patří k největším současným teologům. Jeho publikace tvoří pokladnici, díky níž budou příští generace znovu objevovat křesťanskou kulturu a inspirovat se ke vzpouře proti západnímu sekularismu.

Kardinál Joachim Meisner popsal Benedikta XVI. jako muže, který je inteligentní jako dvanáct profesorů a zbožný jako dítě při prvním svatém přijímání. Zadáme-li jméno Joseph Ratzinger do vyhledávače Google Scholar, který zaznamenává akademické publikace, během čtyř sekund získáme přibližně 24 600 odkazů. Jméno Benedikt XVI. přinese ještě více odkazů – 66 100. Pro srovnání Walter Kasper má pouhých 6 930 a Hans Küng 6 270 záznamů. Hans Urs von Balthasar a Henri de Lubac mají 16 900 a 13 200 záznamů.

Jediný teolog minulého století, u kterého se mi podařilo najít více zmínek, je Karl Barth, jehož osoba je předmětem neuvěřitelných 127 000 akademických článků. Katolický teolog, který se počtem zmínek Ratzingerovi nejvíce přiblížil, je Karl Rahner se 41 500 záznamy.

Stojí za to zvážit, jaký vliv všechny tyto publikace asi mohou mít na katolicismus odvážného nového světa 21. století. Napadá mě totiž, že Ratzingerovy publikace budou tvořit pokladnici, z níž budou čerpat budoucí generace při snaze pospojovat součásti roztržštěné křesťanské kultury.

Paměť Církve

Sám Ratzinger zdůrazňuje, že sídlem veškeré víry je *memoria Ecclesiae*: paměť Církve. Věří, že „pravda může slítn, nebo slábnout, lze na ni zapomenout, nebo si ji pamatovat, ale rozhodně ji nelze přetvářet v čase“. V důsledku toho „rozhodující otázkou dneška je to, zda i nadále existuje tato paměť, prostřednictvím níž je Církve ztotožňována s Kristem a bez níž by se propadla do nicoty“.

V této propasti nicoty, ve světě bez *memoria Ecclesiae*, člověk usiluje o au-

tonomii, která je v rozporu s jeho přirozeností. Pro zakoušení vlastního „já“ je přirozené, normální a správné existovat v rámci živé historie a tradice. Ti, kdo nemají takové zakotvení, často věnují celé mládí snaze „nalézt sebe sama“, aniž by

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Pro Církve je rozhodující její spojení s Kristem. Bez něho by se propadla do nicoty.

se jim to podařilo a mnohdy jen stráví řadu let bolestivým experimentováním.

Tyto úvahy o významu paměti Ratzinger zveřejnil v roce 1982. Dříve, v roce 1958, v období svého teologického „dospívání“, Ratzinger napsal esej s názvem „Noví pohané a Církve“. V ní poznamenal, že když se lidé seznámí s novým člověkem, s dostatečně velkou dávkou jistoty předpokládají, že daná osoba vlastní křesťanský list, avšak nesmyslí jako křesťan. To bylo ještě celé desetiletí před kulturní revolucí 60. let.

Fragmenty víry

Dnes nemůžeme předpokládat ani existenci křesťanského listu. Generace z přelomu tisíciletí se ocitla v situaci, kdy jen zřídka zakouší plně funkční křesťanské sociální prostředí. Když se chtějí dozvědět něco o křesťanství, zejména o jeho katolické podobě, dívají se na filmy a dokumentární pořady. Ptají se starších katolíků a na internetu vyhledávají informace o svatých, liturgii a kulturních zvyklostech.

Kulturní kapitál, který by měli po svém křtu přirozeným způsobem zdědit, předchozí generace promrhaly, ukryly, a v některých případech dokonce zadusily. Jsou jako archeologové. Nalézají fragmenty víry, které jim připadají atraktivní, a pak se snaží přijít na to, jak tyto fragmenty kdysi zapadaly do katolického myšlenkového světa.

Když se nová generace vzbouří proti sociálním experimentům současné doby, zatouží po lidské ekologii, která si bude vážit Boha i přírody, a bude chtít být něčím víc než vykořeněnými kosmopolity, pak Ratzingerovy publikace budou sloužit jako přenášedla v příbězích o Harry Potterovi, umožní mladým kreativním rebelům přístup k chybějícímu kulturnímu kapitálu – ba dokonce k tomu, co Ratzinger nazývá *memoria Ecclesiae*.

Náboženství Logu

Na jednom z prvních míst seznamu chybějícího kulturního kapitálu je uvědomění si toho, že křesťanství samo sebe od nejstarších dob vnímá jako náboženství Logu, jako rozumové náboženství. Ratzinger vyjadřuje tento princip následovně: „Víra má právo na misií pouze v tom případě, že přesahuje všechny tradice, apeluje na rozum a orientuje se

na samotnou pravdu.“ Absence pravdy, tvrdí, je nejněžnější nemocí naší doby.

Jedním z Ratzingerových učitelů byl Romano Guardini. Tento německý teolog narozený v Itálii napsal, že „Církev odpustí ochotně cokoli, kromě útoku na pravdu. Církev ví, že pokud člověk padne, ale ponechá pravdu nedotčenou, znovu si najde cestu zpátky. Ale když zaútočí na tento základní princip, posvátný řád života se zboří.“

Guardini tvrdí, že lidská vůle „musí uznat, že je slepá a potřebuje být osvětlena, vedena a organizována formativní silou pravdy. Musí uznat jako základní princip prvenství vědění nad vůlí, logu (rozumu) nad étosem (zvyklostmi).“

Mít dobré úmysly je nezbytné, ale nedostačující. Kardinál George Pell trefně označil myšlenku, že nezáleží na tom, že děláme špatná rozhodnutí, když to myslíme dobře, jako „herezi kačera Donalda“. Donald vždy dělal chyby, ale jen zřídka měl v úmyslu někomu ublížit.

Ratzinger za pomoci výrazu psychoanalýza Alberta Görrese tvrdí, že mentalita, která chce upřednostnit étos před logem, představuje „hinduizaci“ víry.

Láska a rozum

A naopak se stejným nasazením Ratzinger zdůrazňuje, že znát obsah víry, mít odborné znalosti všech věrouk, není dostačující, pokud srdce není otevřeno milostí. Lidský rozum musí hledat pravdu. K tomu byl stvořen. Ale stejně tak lidská vůle byla stvořena pro dobro, a pokud vůle není přitahována k dobru, rozum se pravděpodobně ocitne na scestí.

To má Ratzinger na mysli, když používá středověké pravidlo: „rozum má voskový nos“. Jak ví většina advokátů, lidský rozum slouží k formulování argumentů na obranu všemožných skutků a tvrzení.

Lidská hlava a lidské srdce proto musí fungovat jako tandem. Obojí vyžaduje křesťanskou formaci. V tomto kontextu Ratzinger často tvrdí, že „láska a rozum jsou základními pilíři veškeré reality“. Bez těchto dvou plně fungujících pilířů lidé skončí jako dezorientované trosky.

Bez pravdy někteří lidé ztrácejí morální kormidlo a oddávají se nejrůznějšímu sebedestruktivnímu chování. Neexistuje

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

tuje žádná racionalita, která by spojovala jejich činy. Jiní mají pravdu, ale protože nemilují, jejich lidská formace je zakrnělá a oni často ubližují druhým lidem.

Těžiště v Kristu

Těm, kdo experimentují s nejrůznějšími druhy psychoterapie, drog a východních mystických náboženství, aby našli své vnitřní já, Ratzinger radí, že člověk může

Ratzingerovy publikace umožní příštím generacím přístup k chybějícímu kulturnímu kapitálu a k paměti Církve.

najít své těžiště pouze z pozice mimo své já. Těžištěm každého lidského života je Kristus. Právě Kristus má vizi nejen dokonalosti lidstva chápanou jako univerzální koncept, ale také vizi pro každou jednotlivou osobu. Má vizi toho, jak tato osoba může spolupracovat s dary milosti.

Koncept svátostnosti

Přijetí Vtělení je klíčem k pochopení lidskosti. Dalším nezbytným prvkem v katolické kultuře je koncept svátostnosti. Řečeno jinými slovy, existuje určitý způsob, jakým se Bůh vztahuje k lidem v čase a prostoru. Zde je důležitá myšlen-

ka, že člověk se skládá z ducha a hmoty, a že se Bůh vztahuje k oběma složkám, nikoli pouze k duchu. Ve svátosti eucharistie se podstata chleba a vína mění v Tělo a Krev Kristovu.

Ratzinger to popisuje takto: „Přeměna podstaty chleba a vína v jeho Tělo a Krev zavádí v rámci stvoření princip radikální změny, něco jako „štěpnou jadernou reakci“, která proniká k srdci veškerého bytí.“

Svátosti, jak již toto slovo naznačuje, posvěcují lidský život. Pozvedají ho na vyšší úroveň. Jsou také jedním z prostředků, kterými člověk přijímá milost. Nejsou prostě jen sociálními milníky.

Nebezpečí sekularizace

Dalším nezbytným prvkem katolické kultury je schopnost rozlišit autentické křesťanství od jeho různých sekularistických mutací. V současné době existuje obecné pokušení oddělovat plody křesťanství od základních principů víry, jak jsou vyjádřeny v kředu.

Například laskavost, trpělivost, upřednostňování druhých lidí před sebou samými, péče o bližního jsou všechno plody křesťanské kultury. Sekulární humanisté se často snaží zachovat tyto plody, ale oddělují je od víry v Boha.

Tento projekt vede k tomu, co Ratzinger označuje jako „politický moralismus“. Při absenci silné křesťanské kultury stát začíná jednat, jako by byl církví: byrokra-

té, zejména úředníci ministerstva školství, staví sami sebe do pozice obdobné kněžím. Jako alternativu ke křesťanské mravní formaci nabízejí různé strategie sociálního inženýrství. Ocítáme se pak v absurdní situaci, kdy je nad čtyřletými dětmi vykonáván dohled kvůli jejich takzvanému sexistickému chování.

Mnohé Ratzingerovy publikace včetně encykliky *Spe salvi* kritizují novou sekulární morálku, zatímco jeho dřívější encykliku *Deus caritas est* lze číst jako katolickou obranu proti nietzschovskému obviňování, že křesťanství otrávil eros (lásku/touhu). Ratzinger nezpochybňuje, že pokřivená, puritánská verze křesťanství znevážila eros.

Odlišuje však katolické pojetí sexuality, které spojuje eros s agapé, od oněch zvrácených podob. Tím poskytuje další podporu Katechezi Jana Pavla II. o lidské lásce (známé též jako Teologie těla).

Toto je jenom krátký výčet mnoha prvků tak často napadané katolické kultury, které lze nalézt v obrovském množství Ratzingerových publikací.

Zakopaný kapitál civilizace

Objevení Ratzingera budoucími generacemi je může vést k literárním a filosofickým pokladnicím jeho polského přítele Karola Wojtyły a k teologii jeho švýcarského přítele von Balthasara, jeho francouzského přítele de Lubaca, jeho italského přítele Giussaniho a anglického autora jménem John Henry Newman. Možná objeví dokonce i Tolkiena a spisovatele z Orkneji Mackaye Browna, norskou laureátku Nobelovy ceny Sigrid Undsetovou a George pocházejícího ze šlechtického rodu Spencerů, který zastával názor, že je zapotřebí modlitební křížové výpravy za obnovení staré víry v Británii (dnes je znám jako Ignatius Spencer).

Prostřednictvím těchto autorů generace znavená banalitou laciné intimity a nominalismu utrženého ze řetězu mohou objevit zakopaný kapitál civilizace vybudované na přesvědčení, že ke Vtělení opravdu došlo. Postupně by se také mohly naučit rozlišovat sekularizované křesťanství, které se přidá k čemukoli, co s sebou přináší duch doby, od skutečných tajemství slavených v tom, co se nazývá starý křesťanský kalendář.

Tracey Rowlandová

<http://www.catholicerald.co.uk>

Přeložil Pavel Štička
(Mezilitulky redakce)

Prof. Tracey Rowlandová, filosofka a teoložka, děkanka Institutu manželství a rodiny Jana Pavla II. v Melbourne

DALŠÍ SKANDÁL V CÍRKVI?

Církev usnadňuje islámské podmanění Západu

Církevní představitelé dlouhodobě minimalizují, ignorují a zakrývají značně velkou propast, která dělí islám a křesťanství. Ba co více, bagatelizují, a dokonce popírají násilnou povahu islámu.

V nedávno zveřejněném článku P. James Schall SJ tvrdí, že „jediný reálný způsob, jak eliminovat historickou agresivitu islámu, je obrácení jeho věřících“. Kdybychom si však měli vsadit, „pak je konverze světa k islámu z dlouhodobého hlediska pravděpodobnější než konverze ke křesťanství“.

Čistě z lidské perspektivy je konverze muslimů nesmírně náročný požadavek. Nejen že islám je tvrdý oříšek, jde také o to, že někteří lidé dnes – obvykle katolíci – mají ke konverzím averzi. (Dokonce i papež odsoudil „proselytismus“.) Osvojili si dobré multikulturní způsoby a nechťejí se vměšovat do jedinečné kulturní identity „druhých“.

Tyto moderní myšlenky příliš mnoho muslimů nevábí, a na křesťany mají

také odcizující účinek. Církev na Západě ztrácí věřící v důsledku toho, že vytváří dojem, že ostatní náboženství jsou stejně hodnotná jako křesťanství. Tudíž před provedením konverze muslimského světa musí Církev nejprve něco udělat s odpadáním křesťanů.

Slepá obhajoba islámu

Ironií je to, že jedním z faktorů způsobujících, že lidé opouštějí Církev, je její reakce na islámský teror. Po každém teroristickém útoku Vatikán (nebo nějaký význačný biskup) ujišťuje, že toto násilí nemá nic společného s islámem, který nazýváme „náboženstvím míru“ – taková reakce se ani trošičku neliší od toho, jak reagují politicky korektní svěští liberálové.

Popravdě řečeno, církevní představitelé svou obhajobou islámu světské politiky často zahanbují. Obamova administrativa vyzvala k přijetí 10 000 syrských uprchlíků; biskupská konference USA vyzvala k přijetí 100 000. Když evropští politici začali připouštět, že muslimská imigrace by se měla z důvodu bezpečnosti omezit, papež František reagoval tím, že trvá na tom, že bezpečnost migrantů je důležitější než národní bezpečnost.

Neexistuje žádná statistika o tom, kolik katolíků opouští Církev kvůli vstřícnému postoji k islámu, ale lze dohledat neoficiální důkazy. Ann Corocoranová, ředitelka organizace Refugee Resettlement Watch konvertovala ke katolicismu v roce 2002, ale později Církev opustila, když zjistila, že biskupská konference

USA dostávala miliony dolarů ročně na rozmísťování muslimských uprchlíků. Magdi Allam, významný italský muslimský novinář, byl pokřtěn papežem Benediktem XVI. při velikonoční vigílii v roce 2008. Roku 2013 oznámil, že odchází z Církve na protest proti jejímu mírnému postoji k islámu.

Allam, který zůstal křesťanem, opustil Církev kvůli jejímu „náboženskému relativismu, konkrétně kvůli legitimizaci islámu jako pravého náboženství“. Pocity katolíků nespokojených s tím, jak Církev nakládá s islámskou krizí, shrnul jeden francouzský politik: „Přiznávám, že jsem zděšený a už nehodlám chodit do Církve, která páchá sebevraždu před našimi zraky. I z této strany jsme zrazováni.“

Zastírání

Tato situace v mnoha ohledech připomíná skandál s kněžským sexuálním zneužíváním, který způsobil mnoho škody Církvi v Evropě a v Americe. Jedním z nejdůležitějších aspektů tohoto skandálu bylo zastírání. Neochota mnoha kněží a biskupů nahlásit zneužívání umožnila jeho pokračování po celá desetiletí.

Ale to, jak Církev nakládá s islámskou krizí, je ve skutečnosti také zastíráním. Z hlediska teologie církevní představitelé dlouhodobě minimalizují, ignorují a zakrývají značně velkou propast, která dělí islám a křesťanství. Zdůrazňují povrchní podobnosti mezi oběma náboženstvími a zároveň zastírají hluboké rozdíly. Ba co více, bagatelizují, a dokonce popírají násilnou povahu islámu.

Mír, nebo válka?

Docela nedávno, při výročí 11. září, papež František prohlásil, že náboženství „si nemohou přát nic jiného než mír“. Jistě, v podstatě má pravdu. Islám si přeje mír – až na to, že islámští učenci říkají, že míru lze dosáhnout jedině podrobením celého světa islámu. Církevní představitelé zatím ještě nepřišli na to, že když islám mluví o míru, myslí tím ve skutečnosti válku, ale řadoví katolíci nejsou tak zaslepeně naivní. A protože propast mezi tím, co o islámu říká církevní hierarchie, a tím, co katolíci vidí na vlastní oči, se stále zvětšuje, můžeme očekávat, že se Církvi odcizí ještě mnohem více věřících.

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales © Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Sexuální zneužívání

Poté, co propukl skandál se sexuálním zneužíváním, se katolíci ptali: „Proč církevní představitelé nedělají víc na ochranu dětí?“ Nyní mají právo se ptát: „Proč nám neříkají celou pravdu o islámu?“

Stejně jako skandál s kněžským zneužíváním i tento skandál se zastíráním zahrnuje sexuální zneužívání – a prav-

Církevní představitelé zatím ještě nepřišli na to, že když islám mluví o míru, myslí tím ve skutečnosti válku, ale řadoví katolíci nejsou tak zaslepeně naivní.

děpodobně v mnohem větším rozsahu. Tentokrát pachatelé nejsou kněží, ale muslimští migranti do Evropy. Ačkoli evropští politici tuto epidemii sexuálního zneužívání dlouho zakrývali, nyní je veřejně známa.

V důsledku muslimské migrace je Švédsko nyní druhé na světě v počtu případů znásilnění. V anglickém Rotherhamu pákistánské gangy za období patnácti let znásilnily 1400 dívek. V německém Kolíně nad Rýnem muslimští muži během jediné noci (na Silvestra) před budovou hlavního nádraží sexuálně napadli

1200 žen. Některé plavecké bazény v Německu jsou nyní odděleny podle pohlaví, aby se omezily časté sexuální útoky páchané muslimskými uprchlíky.

Vatikán určitě ví o obrovské eskalaci sexuálního zneužívání způsobené invazí migrantů, kterou povzbuzoval a usnadňoval. Ale zdá se, že papež František má větší obavy o bezpečí muslimských migrantů než o bezpečí jejich obětí.

Mnohem větší skandál

To, že Církev usnadňuje islámské podmanění Západu, se nakonec ukáže jako mnohem větší skandál, než bylo kněžské sexuální zneužívání. Na rozdíl od předchozího skandálu se oběti nebudou počítat v tisících, ale v desítkách milionů. A na rozdíl od skandálu se zneužíváním bude mít tento skandál oficiální schválení.

Žádný církevní představitel nikdy neschvaloval zneužívání nezletilých, ale mnozí z nich schvalují nebezpečně zavádějící názor, že islám je neškodné náboženství, které nám nijak neublíží.

William Kilpatrick

<https://www.thecatholicthing.org>

Přeložil Pavel Štíčka

(Mezitimulky redakce)

William Kilpatrick, psycholog, pedagog, publicista, dříve profesor na Boston College

FIKTIVNÍ FILOSOFICKÉ ROZHOVORY O NEFIKTIVNÍCH PROBLÉMECH

Prosperita Západu

Dnes se přátelé Filosof a Nefilosof baví o tom, jak je to s bohatstvím společnosti a zda multikulturalismus vede k bohatství, či chudobě.

N: Bohatství ve světě není spravedlivě rozděleno. Většina lidstva žije v nuzných podmínkách. Je pochopitelné, že lidé z chudých částí Země touží přijít k nám a vést podobný, všestranně zajištěný život jako my. Jestliže je odmítáme přijímat, dáváme tím najevo naše sobectví a to je nepřijatelné.

F: To je extrémně selektivní způsob uvažování. Klade důraz na bohatství Západu a přehlíží, že nespadlo z nebe.

N: To vůbec netvrdím. Kromě jiného za ním stojí ostudná koloniální historie západních zemí, drancování zdrojů třetího světa, dlouhodobé a systémové okrádání jeho obyvatel. Přijímání ekonomických migrantů je proto také splácením našeho historického dluhu.

F: Kdybych souhlasil s tvým názorem, musel bych se stydět ne za koloniální dějiny Západu, ale za povrchnost mého myšlení. Pročpak asi Západ kolonizoval jiné země?

N: Protože měl imperiální ambice.

F: O zlých imperialistech jsem toho již mnoho slyšel. Já bych to viděl trochu jinak. Namísto imperialismu bych mluvil o industrialismu. Ve srovnání s chudými částmi světa se stal Západ bohatým a prosperujícím, neboť si své bohatství dokázal vytvořit. Bohatství Západu je produktem úsilí a invence celých generací. Není něčím, čím bychom mohli zcela libovolně disponovat. Zdělili jsme ho po našich předcích, sami k němu máme přispět a odkázat ho našim potomkům.

N: Proč bychom se o něj nemohli rozdělit s potřebnými? Vždyť by stačilo se jen trochu omezit a účast na těchto statcích by mohl mít mnohem širší okruh lidí. Navíc přehlížíš vazbu industrialismu na kolonialismus. Právě industriální vytváření západního bohatství neoprávněně těžilo z cizích zdrojů nezápadních zemí.

F: Převracíš poměr příčiny a účinku. Využívání zdrojů ekonomicky nerozvinutých zemí nemohlo být příčinou prosperity Západu, protože kdyby Západ nebyl industriálně pokročilý, nebyl by schopen tyto zdroje vůbec využívat. Státy pod koloniální správou neměly možnost proměnit své přírodní bohatství v bohatství společnosti právě kvůli své industriální zaostalosti. Nemysli si, že chci bagatelizovat nespravedlnosti, které s sebou západní kolonialismus nesl. Chci ti jen ukázat, že věci nejsou tak jednoduché, jak si to zuřiví kritikové západní historie namlouvají.

Přerozdělování bohatství pouze umenšuje následky bídy, neřeší její příčiny, a proto se nemůže jednat o efektivní nástroj k jejímu odstraňování.

N: Asi to bude opravdu trochu složitější, nicméně vůbec jsi neodpověděl na mou otázku, proč bychom se o naše bohatství neměli rozdělit s lidmi, kteří k nám přicházejí z chudých částí světa.

F: Takové dělení se rovná almužně a ta může zjednat pomoc jen nakrátko. Rozhodně není řešením chudoby. Žádoucí řešení leží úplně jinde. Chudoba má vždycky nějaké příčiny, sama už je jen jejich důsledkem. Poskytovat almužnu formou přerozdělování bohatství znamená umenšovat následky bídy, ne její příčiny, a proto se nemůže jednat o efektivní nástroj k jejímu odstraňování. Je třeba se zaměřit na příčiny chudoby. Kdyby se je podařilo eliminovat, stala by se chudoba minulostí.

N: V čem spatřuješ tyto příčiny?

F: Myslím, že jsou kulturní povahy. Je vhodné si připomenout, co řekl Sokrates před aténským soudem: *nevzniká z peněz ctnost, nýbrž z ctnosti vznikají peníze i všechny ostatní pro lidi dobré věci, i v soukromí i v obci. Cností se míní kultivovanost člověka, tedy to, co je výsledkem jeho kulturního snažení.*

N: Na rozdíl od tebe nechápu souvislost mezi příčinou chudoby a Sokratovým výrokem.

F: Řekové rozuměli ctnosti jako dokonalosti člověka v jeho různých rozměrech – fyzickém, emotivním, volním a racionálním. Když se člověk ve všech těchto dimenzích pozvedne k výtečnosti, nemůže to nemít dopad na jeho vztah k jeho okolí. Nejnaléhavějším úkolem je zajistit rozvoj racionální složky lidské bytosti. Rozum je kultivován tak, že se maximalizuje jeho činnost ve shodě s určitými zákony. Díky rozumu člověk chápe, že se ani k sobě ani ke svému okolí nemůže chovat zcela libovolně. Musí respektovat určité zákonitosti, jež jsou vlastní skutečnosti a v nichž se vyjadřuje její uspořádanost. Řekové se na realitu dívali jako na kosmos, jako na soubor věcí, mezi nimiž vládne určitý řád. Platón ve svém dialogu *Timaios* ukazuje, jak se řád univerza promítá do řádu lidského uvažování. Rozum je schopnost, díky níž může člověk překonat svoji nedostatečnost pochopením povahy reality a využitím jejich zákonů. Kdyby nevyužil svého rozumu, bídně by zahynul, neboť není zajištěn jako ostatní živočichové. Ti jsou vybaveni tak, že si vcelku snadno dokáží opatřit potravu, jsou rezistentní vůči nepřízní klimatu, mají silné a jisté instinkty, které je spolehlivě udržují v hranicích života. Člověku tyto výhody schází. Jako by ho příroda vydělila, nebyla k němu tak šetrná jako k ostatním zvířatům.

N: Chceš říct, že bída a chudoba jsou původním stavem, do něhož se člověk rodí?

F: Ano, přesně tak to je. Nalistuj si někdy hluboké pasáže z dialogu *Protagoras*, kde Platón nechává promlouvat slavného sofistu o vzniku civilizace a kultury. Nejprve narazíš na mytický způsob prezentace, nicméně smysl úryvku mytické podání překračuje – chce objasnit nemytickou skutečnost původu lidské kultury a jejího vývoje. Tato intence je následně uskutečněna racionálním představením úlohy kultury v lidském životě.

N: To je zajímavé. Ale mám obavu, že se tím dostáváme zcela mimo naše téma. Nemluvili jsme o problému rozdělení se o bohatství Západu s těmi, kdo mají nedostatek? Nechme proto těchto jistě zajímavých úvah a vraťme se k našemu původnímu námětu.

F: Právě k němu směřujeme, i když zatím netušíš jak. Poselství Platónova textu je následné: aby člověk nezahynul uprostřed přírody, která k němu byla skoupá, musí aktivovat svůj rozum. Jen když se bude chovat rozumně, může přežít. A čím více bude rozumný, tím lépe bude žít. Řekové zdůrazňovali, že člověku nejde o to jen žít, uhájít svou holou existenci, ale i o to žít dobře, pozvednout se na určitou úroveň života. Při zhotovování obydlí, šatstva, při opatrování a přípravě potravy atd. musí lidská bytost aktivovat svůj rozum, což jí otevírá možnosti pokroku. Vyrábí si nástroje, zefektivňuje svoji činnost, zvyšuje produkci potřebných věcí, vynalézá obchod, opatřuje si bohatství. V tom spočívá civilizačně-technický aspekt působnosti rozumu. Ale toto vše (civilizace, technika) je zasazeno do širšího rámce vztahů mezi člověkem a přírodou, člověkem a člověkem, člověkem a Bohem, které bych nazval kulturou v pravém smyslu slova.

N: Říkáš, že směřujeme k našemu původnímu tématu a mně se naopak zdá, že jsi ho již zcela opustil.

F: Buď trpělivý. Ve svých dějinách byl Západ kromě jiného podmíněn i judaismem, křesťanstvím a řeckou filosofií. Díky tomu v něm došlo k demytologizaci světa. Judaismus, křesťanství i řecká filosofie odvedly člověka od náboženského uctívání světských skutečností a přivedly ho k jejich racionálnímu zkoumání. Jest-

liže svět povstal aktem tvůrčí Inteligence, je také přístupný inteligenci člověka. Inteligentní průnik do skutečnosti a její inteligentní využívání vede v tomto kulturním kontextu k prosperitě člověka. Z uspořádané, rozumu přístupné reality lze také odečítat způsob, jakým se mají lidé chovat k sobě navzájem. Je možné objevit princip spravedlnosti. Náboženství uctívající inteligentního a milujícího Tvůrce, který lidské tvory vybavuje rozumem, má zásadní formační vliv na celou kulturu – na zmíněné vztahy člověk–Bůh, člověk–svět a člověk–člověk. Není žádnou

Foto: Wikimedia Commons, Jonathan McIntosh (CC BY 2.0)

Děti dnes mají vše, nač si vzpomenou. Nechápu, že za tím stojí obrovská práce a inteligence celých pokolení.

náhodou, že právě v takové kultuře se zrodila věda a technika, bez nichž by bohatství Západu nebylo vůbec myslitelné.

N: Dokonči svou úvahu, jsem již netrpělivý.

F: Věda a technika nejsou možné ve všech kulturách – a tedy ani bohatství z něj plynoucí. Bohatství společnosti není samozřejmé, je neseno kulturou a civilizací, enormním úsilím excelentních (tj. ctnostných) jedinců. Mentalita těch, kteří apelují na nutnost vytvoření multikulturní společnosti, kde všichni mají účast na bohatství, je nesmyslná. Některé kultury se totiž přímo staví proti tomu, co produkci takového bohatství umožňuje. Ke kultivaci rozumu dopomáhá kritičnost, pochybování, dialog a toto zkulturnění rozumu skvěle provedla

řecká filosofie. I ona je tudíž pramenem západního bohatství. Chtít, aby lidé z jiných kultur setrvali ve svých zvyklostech, v racionální zaostalosti, v neúčtě k západní tradici atd. a přitom měli podíl na našem blahobytu, je šílenost, která musí vést k postupné likvidaci bohatství. Multikulturalismus zajistí ne to, že všichni budou bohatí, ale naopak, že všichni propadnou chudobě.

N: Všiml jsem si, že se vede ostrý džihád proti západní kultuře a její racionalitě. Jsou jim připisována všechna možná zla.

F: Moderní „humanisté“ jsou v tom vyškolení. Haní to, čehož plody chtivě užívají. Jejich tupost je přímo neuvěřitelná. A to jsou mnohdy ověnceni spoustou akademických titulů. Díky svému „náboženství“ také mnozí migranti nenávidí západní kulturu, ale benefity z ní plynoucí je neodolatelně přitahují. Chtějí moderní domy, auta, kvalitní potraviny, lékařskou péči... Asi si myslí, že toto vše spadlo západním lidem jen tak z ničeho nic do klína, že to nemá žádnou souvislost s jejich kulturou. Bohužel však nastává situace, kdy i stále větší počet západních lidí uvěřil v samozřejmost této prosperity a vidí smysl svého života v jejím užívání. K její produkci a k zajišťování nutných podmínek jejího udržení nechťejí nijak přispívat. A vlastně už ani nemohou, protože to vyžaduje kultivaci a vzdělání, které nemají. Nelze je získat přes noc, osvojují se od raného dětství, je to mezigenerační práce, která se koná v rámci kultury podporující zcela určité užívání rozumu. Děti jsou dnes u nás vychovávány tak, že mají vše, nač si vzpomenou. Nechápu, že za tím, co máme, stojí obrovská práce a inteligence celých pokolení. Bláhově věří, že to nemohou ztratit, že na to mají právo, že je to tu volně k dispozici bez přiměřené práce. Vykořeněnost západních lidí z kultury budované předchozími generacemi v kombinaci s přílivem kulturně cizorodých mas je předzvěstí zkázy. Smrt Západu je již na obzoru.

Roman Cardal

PhDr. Roman Cardal,
Ph.D., filosof. Přednáší
na vysoké škole CEVRO
Institut a spolupracuje
s Občanským institutem

JAK JE TO S NEZÁVISLOSTÍ NAŠICH MÉDIÍ?

Tomio Okamura navrhuje, aby veřejno-právní média byla převedena na média státní. Zdůvodňuje to problematickým financováním současného stavu. Média reagují tvrzením, že by to hrozilo oslabením jejich nezávislosti a že by podléhala politikům.

Přesto máme často pocit, že média podléhají tlakům, které nejsou vždy snadno definovatelné, ale jsou citelné. Stačí si vzpomenout na americké i německé volby, problematika migrace je ovlivňována trvale atd. Čím to je, že občané nejsou ani tak informováni, jako spíše převychováni? Proč je každý, kdo projeví obavy z důsledků islámské migrace, označen za xenofoba nebo rasistu, a to tak často, že si z toho lidé už dělají legraci? Proč je morálka tak politizována? Proč je tradiční model rodiny s rozdělením rodičovských rolí dehonestován jako „stereotyp“ a mateřská úloha ženy odsouvána do pozadí, jako by jedinou důstojnou prací bylo vydělávání peněz? Chce to někdo? A kdo vlastně? A mohou za to zrovna politici?

Domnívám se, že důvod je obecnější. Už někdy od konce druhé světové války se začala rozšiřovat oblast toho, co je vnímáno jako politické. U nás v Evropě na to měl vliv komunismus a jeho obraz

Foto: Flickr, Hnutí Pro život ČR, Adam Prentis (CC BY-NC-ND 2.0)

Na naší straně je síla neplacených, pro věc nadšených lidí. Ti musí postupně spojovat své síly.

člověka jako *homo faber*, člověka pracujícího. Západní Evropa se brzy začala přizpůsobovat a klíčovou úlohu v tom hrají právě média. Jsou „nezávislá“, ale zdá se mi, že jsou nezávislá právě na lidech – posluchačích, divácích, čtenářích. Stále více se odlišuje veřejné mínění a zveřejňované mínění. O tom, co je zveřejňováno, rozhodují média.

Veřejnost se brání a pomáhá jí v tom technický pokrok: všichni víme, jaký

zlom přinesl internet, DVD a další možnosti neregulovaného projevu. Je pravda, že to s sebou přineslo také spoustu braku, ale občan má možnost volby, a volba závisí na jeho zdravém rozumu: je to volba, řečeno stručně, mezi ideologickým násilím a svobodou.

Naší svobodě velmi pomáhají právě soukromá, neregulovaná média, ale to nestačí. Proti ideologickým tlakům musí působit masivní společenský konsensus, který jde také cestou organizovaných hnutí. Slibným příkladem je naše Hnutí pro život, které sílí: souzní s ním také křesťanská média, zejména Proglas. Také jejich hlas sílí. Sílí také hnutí za rodičovská práva. Naším oponentem nejsou tolik politici a jejich strany, jako spíše různé nevládní organizace, ale ty mají jednu výraznou slabinu: jde jim především o peníze. Na naší straně je síla neplacených, pro věc nadšených lidí. Ti musí postupně spojovat své síly. Nás je víc, ale nesmíme se dát zideologizovanými médii ukřičet.

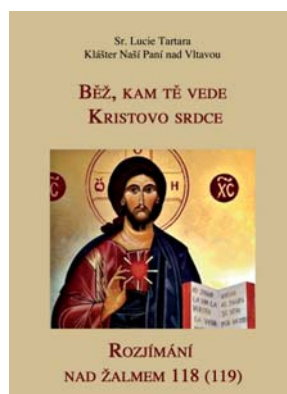
Michaela Freiová

Michaela Freiová, publicistka a překladatelka, spolupracovnice Občanského institutu a Res Claritatis

Z nabídky sester trapistek

Coenobium sro, Poličany 2, 257 56 Neveklov, telefon 312 315 703, mobil 731 604 168
e-mail: coenobium.trap@volny.cz

Sr. Lucie Tartara: Běž, kam tě vede Kristovo srdce

Rozjímání nad žalmem 118 (119), jehož autorkou je převorka trapistického kláštera Naší Paní nad Vltavou v Poličanech. Brož., 20 str., 30 Kč

Potřebujeme své životní vzory

Životopisy mladých světců, kteří jsou svědectvím toho, že každý člověk a každé dítě se s pomocí Boží milosti může stát svatým. Brož., 28 str., 50 Kč

Kdo jsem? Poznej sám sebe!

Příručka formace ke křesťanskému životu, určená především mladým, má pomoci ke správnému sebepoznání, sebezpřijetí a následování Krista. Brož., 16 str., 25 Kč

Všechny uvedené publikace je možné si objednat na adrese coenobium.trap@volny.cz, popřípadě telefonicky na výše uvedených telefonních číslech, nebo zakoupit v klášterní prodejně sester trapistek v Poličanech.

Jak to vidí Angela Pellicciari

Elity z nás udělaly kolonie

Jak je možné, že naši politici, evropští i národní představitelé celá desetiletí nedělali nic jiného než podněcovali imigraci převážně muslimské populace, na kterou se vynakládaly astronomické částky, zatímco domácí nemajetná populace byla ponechána sama sobě?

V roce 1844 si Karel Marx v úvodu svých *Ekonomicko-filosofických rukopisů* klade seriózní otázku: jak je možné, že množství vyráběného zboží stále roste, zatímco populace stále více chudne? Namísto toho, aby jakožto žid podal jedinou možnou odpověď, totiž proto, že se člověk odvrátil od Boha a zvykl si zacházet s lidmi jako se zvířaty, aby sám zbohatl, přišel Marx s gnostickou odpovědí, která, jak se mu zdálo, měla vyřešit problémy liberální společnosti přepsáním DNA lidské přirozenosti. Za příčinu zjevného rozporu mezi stále rostoucím bohatstvím a stále rozšířenější chudobou označil soukromé vlastnictví výrobních prostředků. Výsledkem bylo, že ti, co měli vedoucí úlohu v procesu „znárodnování“, se stali ďábelskými despoty, a to ve jménu spravedlnosti a svobody.

Něco podobného se děje i dnes. Jsme stejně jako tehdy diváky gigantického rozporu. Jak je možné, že naši politici, evropští i národní představitelé celá desetiletí nedělali nic jiného než podněcovali imigraci převážně muslimské populace, na kterou se vynakládaly as-

tronomické částky, zatímco domácí nemajetná populace byla ponechána sama sobě? Na tuto otázku dávají ti zaslíbenější odpověď, ze které však plyne další otázka. Říkají: potřebujeme pracovní síly, které budou přispívat na naše důchody, poněvadž evropská populace se přestala reprodukovat.

Je-li však toto opravdu ten problém a mají-li se tak věci proto, že nepřivádíme na svět děti, proč se potom – a to je ta následná otázka – naše vedoucí třída, všechny masové sdělovací prostředky, televize, film a nyní také školy nevěnují takřka ničemu jinému než propagaci údajného civilizačního výtoku, ba práva, jež má spočívat v bezdětném životním stylu, rozpadlé rodině a tím ve snižování populace?

V roce 1884 papež Lev XIII. v encyklice *Humanum genus* napsal: „Vzhledem k tomu, že málokdo chce sám od sebe sloužit vychytralým a úskočným lidem, ne-li ten, jehož duch byl omámen a ovládnut vášněmi, vyskytli se mezi zednáři takoví, kteří zcela otevřeně prohláší a navrhuji, aby byla použita každá lest a podlost za účelem uspokojit dav

povoláním nemravnosti. Až se to podaří, snadněji se podrobí mocenské libovůli a bude poslušný.“

Kromě zajímavých a artikulovaných odpovědí na toto drama, jehož jsme svědky, drama, které, nebude-li přerušeno, přivede italskou populaci k občanské válce, k válce mezi chudými a ke kompletnímu rozkladu naší skvoucí dvoutisícileté kultury a totožnosti, je pravdivá odpověď jenom jedna: protože osvícené elity, které nás ovládly a redukovaly na kolonii, přezírají, ba nenávidí katolickou kulturu a používají veškerých prostředků k jejímu zničení.

Jistě, za tento zločin se budou zodpovídat ti, kdo jej zosnovali, stejně jako se z něho budou zodpovídat politici, kteří odvraceli zrak a předstírali, že se nic neděje. Budeme se však zodpovídat také my za svoji lehkovážnou, jakož i slepou a tupou povolnost.

Angela Pellicciari
Z deníku *La Verità* 23. srpna 2017
Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSC:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 25 Kč, což za rok činí 600 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedine díky zasláným darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Vynikající komentář Fabriceho Hadjadja přinesla česká sekce Radia Vatikán: „Není bez zajímavosti pozastavit se v zamyšlení nad jedním společným rysem evropské vládnoucí třídy a položit si otázku, zda je nahodilý, či charakteristický. Emmanuel Macron, prezident Francouzské republiky, je bezdětný. To se bohužel může stát! Avšak ani německá kancléřka Angela Merkelová, britská premiérka Theresa May, italský předseda vlády Paolo Gentiloni, nizozemský premiér Marc Rutte, švédský Stefan Löfven, lucemburský Xavier Bettel, skotská prezidentka Nicola Sturgeon, ani prezidentka Švýcarské konfederace Doris Leuthard nemají děti. Mezi všemi těmito *child-free* – možná, aby se nevystavil riziku ilegality – neměl dcery ani syny také předseda Evropské komise Jean-Claude Juncker. Okolnosti a motivace se ovšem liší od jednoho k druhému. **May mluvila o svojí bolesti nad tím, že není matkou, Macron svoji volbu nemít děti vesele shazuje zmínkou o tom, že vyženil praotcovství, protože děti jeho manželky jsou přibližně stejného věku jako on.** Nicméně, nehledě na tužby jedněch či druhých, je tento fenomén příliš všeobecný, než aby nebyl vnímán jako znamení doby.“ Komentář filosofa a spisovatele dále pokračuje: „Existuje však další perspektiva, která zasáhla patrně nejvíc katolickou Itálii. **Kult dítěte Ježíše**

pouze v jeho jesličkách vede k ideji dítěte Krále, tedy dítěte, kterému je třeba obstarat co nejlepší životní podmínky a co nejvíce jej ušetřit utrpení, třebaže Kristus nazval satanem toho, kdo s ním měl podobné záměry. Ideál dítěte-krále totiž vede k realitě jedináčků stejně účinně jako čínská politika, a dokonce – proč ne? – i k neexistujícímu dítěti,

Koláž: mimi

kteří jediné nepřinášejí utrpení a drama (takovýmto ideálním a dokonalým dítětem může být pes či kočka). Ať už je tomu jakkoliv, je naprosto normální, že si evropská populace, která svou porodností spěje k zániku, volí leadery, kteří jsou součástí tohoto skomírání. Nicméně, Maimonides – pravděpodobně proto, že byl více žid než filosof, tvrdí, že soudcem se nemůže stát ten, kdo není otcem. K tomu, aby někdo usedl v sanhedrinu (veleradě) – říká –, je zapotřebí moudrosti, inteligence a soucitu. K osvo-

jení si těchto ctností, aby byly konkrétní a zasazené do přirozeného řádu, je zapotřebí mít děti (v nadpřirozeném řádu tomu může být i jinak, protože duchovní otcovství či mateřství není méně reálné v řádu milosti).“ Zejména ta poslední souvětí jsou naprosto v diki současného papeže Františka. Bohu díky za ty důrazy na metamorfózy lidské duše. Pokud opravdu odpovídají na Boží volání a jeho záměrům, je všechno v pořádku.

Zajímavou glosu uveřejnil na svém blogu Petr Robješek, který říká: „Ve Francii byl před dvěma roky vyhlášen výjimečný stav. Předcházela tomu útok muslimských teroristů, který stál život 130 nevinných občanů. Od té doby byl výjimečný stav šestkrát prodloužen, ale ke včerejšku jej francouzský prezident Emmanuel Macron zrušil... **Od včerejška ve Francii platí nové zákony, které rozšiřují pravomoci bezpečnostních sil. Ministr vnitra a prefektové v departementech mohou omezit svobodu pohybu podezřelých i bez soudního povolení.** Mohou provádět rozsáhlé policejní kontroly na nádražích a letištích a snáze zjišťovat identitu podezřelých. ... Přitvrdit.“ Chcete vědět něco nakonec? – „Ještě nikdo nevyhrál žádnou válku, když zůstal při obraně. Musíme přejít do útoku a ovládnout terén obsazený nepřitelem...“ To řekl P. Maxmilián Kolbe.

-zd-

12. 11. Ne	32. neděle v mezidobí Mdr 6,12–16, Žl 63, I Sol 4,13–18, Mt 25,1–13
13. 11. Po	Památka sv. Anežky České, panny Mdr 1,1–7, Žl 139, Lk 17,1–6
14. 11. Út	sv. Mikuláš Tavelič, kněz a mučedník Mdr 2,23–3,9, Žl 34, Lk 17,7–10
15. 11. St	sv. Albert Veliký, biskup a učitel církve Mdr 6,1–11, Žl 82, Lk 17,11–19
16. 11. Čt	sv. Markéta Skotská; sv. Gertruda, panna Mdr 7,22–8,1, Žl 119, Lk 17,20–25
17. 11. Pá	Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice Mdr 13,1–9, Žl 19, Lk 17,26–37
18. 11. So	Posvěcení římských bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla Mdr 18,14–16; 19,6–9, Žl 105, Lk 18,1–8

19. 11. Ne	33. neděle v mezidobí (Den Bible) Pr 31,10–13,19–20,30–31, Žl 128, I Sol 5,1–6, Mt 25,14–30
20. 11. Po	sv. Felix z Valois, kněz, zakladatel řádu OST I Mak 1,10–15,41–43,54–57,62–64, Žl 119, Lk 18,35–43
21. 11. Út	Památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě 2 Mak 6,18–31, Žl 3, Lk 19,1–10
22. 11. St	Památka sv. Cecílie, panny a mučednice 2 Mak 7,1,20–31, Žl 17, Lk 19,11–28
23. 11. Čt	sv. Klement I., papež a mučedník, sv. Kolumbán, opat I Mak 2,15–29, Žl 50, Lk 19,41–44
24. 11. Pá	sv. Ondřej Dung-Lac, kněz, a druhové, mučedníci I Mak 4,36–37,52–59, I Kron 29, Lk 19,45–48
25. 11. So	sv. Kateřina Alexandrijská, panna a mučednice I Mak 6,1–13, Žl 9, Lk 20,27–40

MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. ISSN 1214-8458. MK ČRE 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Redakční rada: PhDr. Roman Cardal, Ph.D., Mgr. Andrej Kutarňa, fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.j.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.